

Venäjän työläisten rauhantyö

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.

Ymmärtääksemme Venäjän työläisten rauhantyön luonteen ja merkityksen on ennenkaikkea ymmärrettävä, että työväenhallitus ei halua etutilassa rauhaa itse rauhan vuoksi, vaan **vallankumouksen menestyksen vuoksi**, eikä vaan Venäjän vallankumouksen menestyksen vuoksi, vaan pannakseen liikkeelle **yhteiskunnallisen vallankumouksen koko maailmassa.**

Brest Litovskin neuvotteluissa Venäjän hallituksen edustajat eivät esiintyneet Venäjän edustajina, joiden ainoa tarkoitus olisi ollut "kunniallisen rauhan hankkiminen Venäjälle. Voisimmepä sanoa, että he siellä esiintyivät ei rauhan etsijöinä, vaan sodan lietsojina. He esiintyivät siellä maailman köyhälistön nimessä ja maailman köyhälistön etuja valvoen, luodakseen perusteita luokkasodan puhkeamiselle ratkaisevaksi otteluksi maailman köyhälistön ja maailman kapitalistisen vallan välillä. Tämän luokkasodan syntymiselle ja menestymiselle on kuitenkin välttämätöntä lopettaa maailmansota, joka hajoittaa työväenluokan armeijan eri imperialististen maitten leireihin, hämmentää työläisarmeijan ymmärrystä aseman laadusta ja antaa kapitalistien käsiin mahtavia keinoja työväenluokkaa vastaan.

Rauha on välttämätön Venäjän vallankumouksen onnistumiselle. Mutta ei millainen rauha hyvänsä. Jos Brest Litovskin neuvotteluissa Venäjää olisi edustanut tavallinen porvariluok-

ka, tahi jos Venäjän työväenhallituksen edustajat olisivat tahoneet menetellä niinkuin porvarilliset valtiomiehet tällaisessa tapauksessa olisivat menelleet, — ottamatta huomioon mitään muuta kuin Venäjän "kansallisia", toisin sanoen kansalliskapitalistisia etuja, — niin heidän olisi ollut enemmän kuin helppoa saada mitä "kunniallisiin" rauhan sopimus Saksan kanssa.

Lupaamalla Saksalle laajakantoisia kauppaetuja Venäjällä ja ottamalla huolehtiakseen Saksan eintarve- ja sotatarvekysymyksen ratkaisemisesta Saksa olisi taiputettu ei ainoastaan antamaan Venäjälle takaisin kaikki mitä siltä sodan aikana valloitetiin, vaan antamaan Venäjälle esim. tuntuvan osan Rumanian, entistä laajempia Dardanellien käyttöoikeuksia, laajan vaikutusvallan Persiassa, ehkäpä vielä "oikeuden" valloittaa Skandinaavian maat j. n. e., — sanalla sanoen, Saksa olisi saatu tyydyttämään Venäjän kapitalistien suurimmat imperialistiset pyrkimykset, vähintään yhtä suuret kuin mitä Venäjä koskaan olisi voinut saada voitokkaalla sodalla Saksaa vastaan.

Jos Venäjän työväenhallitus todellakin olisi ollut sellaisissa ystävyys-suhteissa Saksan keisarivallan kanssa kuin liittolaismaitten sanomalehdet huusivat, jollaisia suhteita porvarien edustajat tietenkin olisivat solmineet, kuten Ukrainan porvarien menettely osoittaa. — niin totta tosiaan olisi Saksa selviytynyt voittajana sodasta ja sen olisi kannattanut sellaisesta tulokses-

ta maksaa Venäjälle huikean suuri hinta. Jos Saksa olisi joutunut tekemisiin Venäjän porvarivallan kanssa, ja jos liittolaiset olisivat kohdelleet Venäjän porvareita yhtä tylästi ja vihamielisesti kuin ne kohtelivat ja yhä kohtelevat Venäjän työväen hallitusta, sillä tavalla vapauttaen vainoomiaan kaikista velvollisuuksista vaivoa liittolaisten etuja, niin mikäpä olisi ollut helppompi ja luonnollisempi kuin että Venäjän ja Saksan välillä olisi solmittu sotilaallinen ja taloudellinen liitto, jonka hinnaksi Saksa hyvin olisi voinut antaa Venäjälle suuria etuja. Olisihan Saksa vastapalvelukseksi saanut tilaisuuden murskata länsivaltiot ja pitkäksi ajaksi juurruttaa asemataan, kohotenpa johtavaksi maaksi koko maailmassa, — ja joskus jälkeinpäin ehkä voiden ottaa takaisin Venäjän porvareilta sen minkä se nyt heille olisi joutunut antamaan.

Venäjän työväenhallitus ei halunnut ruveta sellaisiin väleihin. Mutta senpä kautta se pelasti länsimaat ja koko maailman Saksan röyhkeästä maailmanherruudesta. Näin se menetteli ei rakkaudesta liittolaismaita kohtaan, vaan juuri siitä syystä että sen rauhan työ ei tavoittele imperialistisii etuja, vaan päinvastoin ehdoin tahdoin tahtoo kukistaa imperialismiin raivataksen tietä työväen vallalle.

Tietysti rauha on välttämätön Venäjälle itselleenkin. Mutta sellainen rauha, johon edellä viittasimme, vaikka olisikin tuottanut Venäjän kapitalisteille ennenkuulumattomia etuja ja nopeasti luonut porvarien ihannoimaa "rauhaa ja järjestystä" Venäjälle, olisi samalla lujittanut Venäjän porvarien valtaa ja tukahut-

tanut työväestön yhteiskunnallisen vallankumouksen. Ennen kaikkea se kuitenkin olisi tukahuttanut työväen vallankumouksen kaikissa muissa maailman maissa ja uudestaan elvyttänyt imperialistisen kilpailun. Koko maailma olisi jakautunut kahteen vihollisleiriin, toista olisi johtanut kapitalistis-imperialistinen Saksa kapitalistisesti elvytetyn Venäjän elvyttämänä, toista olisivat johtaneet Yhdysvallat Euroopan liittolaistalvojen heikkojen rippeitten tukemina.

Tämä olisi muuten ollut ainoa keino, jolla maailman kapitalismi olisi toistaiseksi pelastunut perikadosta. Luultavasti maailman kapitalistit ennenmin olisivat tahtoneet ottaa vastaan tämän vastaehdon kuin sen, joka heitä nyt odottaa. Varmaa on se, että maailman työläisille se olisi ollut mitä suurin onnettomuus. Se olisi lykännyt heidän vapautensa kaukaiseen tulevaisuuteen ja luultavasti tehnyt joskus sitenkin puhkeavan "viimeisen taiston" kamalammaksi kuin mitä se nyt on.

Rauha on välttämätön Venäjän työväen vallankumouksen onnistumiselle. Suunnattomat Venäjän uudestaan järjestämisen tehtävät eivät luonnistu silloin kun sotatila jossain muodossa jatkuu. Mutta Venäjän työväen vallankumouksen onnistumiselle on vieläkin tärkeämpi, että Venäjä ei jäisi ainoaksi maaksi maailmassa, missä sosialismia sovelletaan käytäntöön. Sosialismin toteuttaminen on Venäjällä mahdollinen ainoastaan siinä tapauksessa, että Europan teollisuusmaat astuvat samalle tielle.

Tätä ei voi tapahtua ilman että ensin kukistetaan Saksan keisarivalta. Vasta sen kukistuttua

on mahdollinen imperialismin kukistuminen muissakin maissa ja työläisten vapautuminen valvomaan omia tehtäviään.

Venäjän työväenhallituksen lähin tehtävä näinollen supistui yhteen tärkeään kysymykseen: kuilun kaivamiseen keskusvaltojen työläisten ja hallitsevien luokkien välille.

Brest-Litovskin neuvottelut tarkoittivat etupäässä tätä.

Venäjän työväenvalta tässä suhteessa onnistui niin pitkälle kuin se ensi eräksi saattoi toivoa.

Venäjän työväenhallituksen miesten esiintyminen Brest Litovskissa on suurin taktillinen voitto, minkä marxilainen sosialismi koskaan on saavuttanut. Saksan kansaa on pidetty kytkettynä sotaherrojen vaunuihin vain sillä uskolla, että Saksa käy puolustusotaa, eikä ollenkaan tahdo mitään anastuksia. Niin ilmi-valheellinen kuin tämä usko onkin, niin suuri osa Saksan kansaa tähän asti on siihen uskonut, ja se on estänyt sitä nousemasta omia herrojaan vastaan. Mutta Venäjän edustajat pakottivat Saksan herrojen riisumaan naamarin kasvoiltaan. Kenraali Hoffmanin viime tingassa esittämät vaatimukset Itämeren maakuntien luovuttamisesta Saksalle, — joiden takia rauhanneuvottelut raukesivat — ja Saksan hallituksen ja ukrainalaisten välillä tehty "rauhansopimus", paljastivat herrojen pelin. Itävallan suurlakko ja valtavat lakkoliikkeet Saksassa, jotka olivat esisoihtoa kohdakkoin puhkeavalle puhdistavalle myrskylle, olivat suoranaisia tuloksia venäläisten taktillisesta menettelystä Brest Litovskissa.

Kun tulevien vuosikymmenien

sosialistisen yhteiskunnan historioitsijat kirjoittavat näitten tapahtumien historiaa, tulee Venäjän edustajain työ Brest Litovskissa saamaan sen täyden tunnustuksen, minkä se ansaitsee. Tullaan tunnustamaan, että se oli se viputanko, jolla pantiin vierimään vuoden 1918 valtaviin valtakumouksien jyrä.

Tätä kirjoitettaessa saapuu tieto, että kun saksalaiset eivät suostuneet luopumaan valloitus-hankeista Venäjään nähden, vaan luulivat saaneensa Venäjän työväenvaltan sellaiseen pinteeseen, että sen täytyy, itse Venäjän kansan suuren rauhankai-puun ja sotilaallisen voimattomuuden takia, hyväksyä Saksan ehdot, siten tuottaen arvaamattoman vahingon vaillankumoukselliselle auktoriteetille ja tulevaisuudentoiveille, niin venäläiset tekivätkin ihmeellisen tempun. Julistivat sodan loppuneeksi Saksan ja Venäjän välillä, mutta halveksien kieltäytyivät tekemästä määrättyä rauhansopimusta Saksan herrojen kanssa.

Nyt liittolaisten kapitalistilehdet yhdestä äänestä huutavat, että Venäjä on täydellisesti antautunut Saksalle ja että Saksa nyt voi tehdä mitä se ikinä haluaa Venäjän kanssa. Siltähän se näyttäisi, — jos elettäisiin entisissä ajoissa ja jos imperialistien toimintavapaus maailmassa olisi yhtä suuri kuin ennen. Voisihan Saksa nyt, — entisaikojen sääntöjen mukaan, — käyttää hyväkseen sitä, että Venäjän hallitus on vetänyt pois armeijansa rajalta, ja tunkeutua kuinka kauvas tahansa Venäjälle. Voisihan se nyt luulla, että sen valtaamat alueet Venäjällä kuuluvat sille vallottajan oikeudella. Voisihan se nyt kohdella Venäjää, — niin

kuin New Yorkin eräs porvari-lehti hienosti sanoi, — haisevana raatona, jota se palottelisi mielensä mukaan.

Voisihan ..., jollei ...

Jolleivät kapitalismin ja työväenluokan voimasuhteet olisi täydellisesti muuttuneet kaikissa maissa ...

Saksassa ja Itävallassa sanotaan kovasti riemuitun Ukrainan kanssa tehdyn rauhansopimuksen johdosta. Oikein virallisista käskyistä riemuuttiin. Mutta Venäjän "täydellisen antautumisen" takia ei ollenkaan kuulu riemua hallitusherrain piireissä. Päinvastoin Saksan porvarilehdet kammolla kysyvät itseltään, mitä tämä kaikki merkitsee ja mitä Saksan nyt pitäisi tehdä.

Tosiasia on, että jos Saksa, huolimatta siitä että Venäjä on luopunut sodasta, yrittäisi kohdella sitä vihollisvaltana, niin ensimmäiset toimenpiteet tähän suuntaan Saksassa heti nostaisivat työväenluokan ja armeijan herroja vastaan ratkaisemaan sen mitä ei ratkaistu äskeisissä laakoissa. Jos se rajoittuisi vain siihen, että se alkaisi hallita "ominaan" Itämeren maakuntien kapinallisia kansoja, odottaisi sitä samallaisia yllätyksiä. Nämä uudet alueet olisivat sille kuivana tappurakasana, jotka puhjetuun liekkeihin sytyttäisivät paljon muutakin. Ja jos Saksan herrat happamalla naamalla yrittäisivät, niin hyvin kuin taitaisivat, teeskennellä "sodan loppu-

mista" Venäjän kanssa, johon sitten kuuluisi venäläisten oikeus käydä Saksassa ja päinvastoin, sotavankien kotiin lähettäminen Venäjältä, ja ennenkaikkea välittömien välien jälleenkentäminen Venäjän ja Saksan työväenjärjestöjen välillä, niin mitä sitten? Olemme riittävän paljon nähneet esimerkkejä Venäjän nykyisten hallitusmiesten suorasta ja pelottomasta, muodoista välinpitämättömästä työstä, jonka ensimmäinen näkökohta on yhteiskunnallisen vallankumouksen sytyttäminen, ymmärtääksemme, että tällainen "rauha" Saksan sotaherrojen ja Venäjän välillä olisi ensinmainituille tuhat kertaa vaarallisempi kuin tähänastinen sota Venäjän kanssa.

Seuraavassa kirjoituksessa käsiteltäköön kysymystä siitä, millä tavalla Venäjän hallituksen rauhan työ vaikuttaa liittolaismaitten yhteiskunnallisen vallankumouksen valmistuksiin. Siihen mennessä meillä lienee siitä kouraantuntuvampia todistuksia kuin tällä hetkellä. Siihen mennessä ehkä jo on ratkaistu Venäjän rauhantyön ensimmäinen tehtävä, Saksan herrojen ja työläisten erottaminen toisistaan. Se, mitä Venäjän työväenhallitus koko maailman, useitten sosialistienkin, väärinkäsittämänä, pilkkaamana ja vastustamana on tehnyt, merkitsee enemmän Saksan imperialismin kukistamisessa kuin kaikki liittolaisten sotatoimenpiteet yhteensä. — S. N.